

מראי מקומות, שיעור מאת הג"ר חזקיה קנר שליט"א

יבמות סו. - בענין אשת כהן אוכלת בתרומה

1. גמ' יבמות סו., וז"ל, "ועבדי מלוג לא יאכלו בתרומה, אמאי להוי כקנינו שקנה קנין דתניא מנין לכהן שנשא אשה וקנה עבדים שיאכלו בתרומה שנאמר וכהן כי יקנה נפש קנין כספו הוא יאכל בו ומנין לאשה שקנתה עבדים ועבדיו שקנו עבדים שיאכלו בתרומה שנאמר וכהן כי יקנה נפש קנין כספו הוא יאכל בו קנינו שקנה קנין אוכל, כל האוכל מאכיל כל שאין אוכל אינו מאכיל, ולא והרי ערל וכל הטמאים שאינן אוכלין ומאכילין, התם פומייהו כאיב להו, והרי ממזר שאין אוכל ומאכיל, אמר רבינא קנין אוכל קאמר קנין אוכל מאכיל שאינו אוכל אינו מאכיל, ורבא אמר מדאורייתא מיכל אכלי ורבנן הוא דגזרי בהו כדי שתאמר אני איני אוכלת עבדי אינן אוכלין זונה היא אצלו הלכך אתי לאפוקה, רב אשי אמר גזירה שמא תאכיל לאחר מיתה אלא מעתה בת ישראל שנשאת לכהן לא תאכיל גזירה שמא תאכיל לאחר מיתה, אלא אמר רב אשי באלמנה כהנת דאתיא לאורויי מעיקרא אכלי בתרומה דבי נשא אינסבי ליה להאי אכלי בתרומה דגבראי והשתא הדרי לי למילתיה קמייתא ולא ידעה דמעיקרא לא שויתה לנפשה חללה השתא שויתה לנפשה חללה, תינח אלמנה כהנת אלמנה בת ישראל מאי איכא למימר, באלמנותה לא פליגי רבנן."

ורש"י שם ד"ה עבדי מילוג לא יאכלו, וז"ל, "לפי שהן שלה והיא חללה, ולקמן בגמרא מפרש טעמא."

2. קובץ הערות סימן מ"ז סק"א, וז"ל,

(א) בשו"ת נשמים ראש ס"י ש"מ. בהנהגת כסא דהרמב"ם הקשה באשת כהן שנתחללה. הו"מ נפסלת מאכילת תרומה. מ"ש משפחת כהן. דהו"א זונה, ומ"מ אוכלת בתרומה. משום דהוי קנין כספו של כהן. וע"ש שכתב. והיותו לל"ע לשון חוס' פ' הבט"י (כ"ז). ד"ה לאו בקדושתו ק"י. דמשמע מדכריהס. דאפילו מותרת לו. לא אכלה. ולמה תהא גרושה משפחה. ואטו שפחת כהן שנתחללה מכהן לא אכלה בתרומה. ול"ע עכ"ל. והנה ז"ל הרמב"ם בפירוש המשניות. פ"ק דגיטין. ומה שהשיבו לו חכמים. מפני שהוא קנינו. ר"ל שזה העבד באכילת תרומה. או בהיותו נוטל כנענית. לא הוסיף בעלמו מעלה. עד שתאמר שחובה הוא לו כשיואל לחירות. ואמנם זה. כמו שהאכל בהמת כהן תרומה. מפני שהוא קנין כספו לפיכך אינו אלוו ייעלה שיפסידנה עכ"ל. וכתו"ט שם חמה ע"ז. דכגמ' ה"תא היינו דקא מהדרי ליה במתניתין. מפני שהוא קנינו. דאי כפי שקיל ד' זווי מישראל. ופסיל ליה כל היכא דאיתיה. והרמב"ם מפרש לדברי חכמים. בפירוש שלא נוכר כלל בגמ' :

3. אמרי משה סימן י"ג ס"ק ג', ד', וז"ל,

לפסולים שזר אצלה מעיקרא דילפינן שאסורה בתרומה מבת כהן כי תהי' לאיש זר היא בתרומת הקדשים לא תאכל (שם) ובדף ס"ח מרבינן מן ובת דגם לוי' וישראלית פסולה והיינו כשאוכלת בשביל בנה. ומזה ילפינן גם כשאוכלת בשביל בעלה דפסולה,

כ"ן יש להעיר לכאורה בהא דמתבאר במשנה (דף נ"ו) דאלמנה לכ"ג גרושה וחלוצה לכהן הדיוט מן הנשואין לא יאכלו ומשום שנתחללה בביאתו, ומנ"ל זה דחללה אשת כהן לא תאכל משום קנין כספו דבשלמא בכל הני דמפסלי משום שנבעלה

ועוד דלא מצינו שהותר משום קנין כספו רק איסור זרות אבל כשיש פסול אחר, דהיינו הך איסורא דבת כהן כי תהי' לאיש זר, לא מצינו שהותר, אבל בחללה דליכא איסור אחר לתרומה רק משום דחללה הויה כזרה, ועיין בתוס' (דף מ"ד) ד"ה הי"ג, וליכא בזה הך איסורא דלאיש זר דהכהן לאו זר הוא אצלה ורק משום דהויה כזרה, וכיון דכל זרה אשת כהן אוכלת מני"ל דחללה אשת כהן אינה אוכלת, ומ"ש משפחת כהן דאוכלת אף דהויה זונה ועיין קדושין (דף כ"ג).

והנלע"ד דאשת כהן האוכלת בתרומה היינו משום דחל עלה קדושת כהונה ע"י בעלה, וכן מתבאר מלשון החינוך ע"ש, וכ"ה מפורש בקרית ספר להמב"ט פ"י דתרומות ע"ש, וע"כ כשנתחללה ופקע ממנה קדושת כהונה אינה אוכלת, ואם כי מברייתא דריש אלמנה מתבאר דגם אשה ילפינן מקנין כספו, וכן מוכח מהא דפריך שם דגם אלמנה לכ"ג יאכלו עבדי בתרומה אף שהיא אינה אוכלת משום קנין שקנה קנין למ"ד דקנין שאינו אוכל מאכיל.

ד) ועפ"מ יתישב מה דקשה לי בהא דמבואר שם דאשת כהן האוכלת בשביל בנה מכהן מאכלת את עבדי בתרומה ומני"ל זה, דבשלמא כשהכהן בעלה חי מאכלת משום קנינו שקנה קנין, אבל כשאוכלת בשביל בנה דנפ"ל דאוכלת משום יליד ביתו הם יאכלו בלחמו קריי' ב"י יאכילו וכמתבאר ברש"י

שם, מני"ל שתאכיל את עבדיה. ואין לומר דהיינו משום שכל האוכל מאכיל והיינו האוכלת בשביל בנה כיון שאוכלת מאכלת, דזה אינו, דהרי למ"ד דגם קנין שאינו אוכל מאכיל ע"כ דהעבדים השניים אוכלים בשביל הכהן משום קנין הקנין, ולא משום אדוניהם העבדים שהרי הם אינם אוכלים, וא"כ מני"ל לדידי' הכלל דכל האוכל מאכיל. וביותר קשה לי לפמ"ש החינוך במצוה ר"פ דאם עבד השני קנה שלישי אינו אוכל בתרומה דכי יקנה הנפש קנין אמר רחמנא ולא קנין הקנין, וחזינן דאף שהעבד השני אוכל מ"מ אינו מאכיל את עבדיו, וחזינן דאין זה כלל שכל האוכל מאכיל, וא"כ מני"ל דהאוכלת בשביל בנה מאכלת. וע"ש במנ"ח שביאר דהחינוך הוכיח זה מהמ"ד דקנין אוכל מאכיל וחזינן דאף שהעבדים יוכלו לאכול בשביל אדוניהם העבדים שאוכלים מ"מ אינו אוכל רק משום הכהן דהיינו קנין הקנין, וע"כ בקנין השלישי דליכא הך גזה"כ אינו אוכל ע"ש, ולפ"ז קשה טובא לכ"ע מני"ל דהאוכלת בשביל בנה מאכלת.

ולפ"מ שביארנו דאשת כהן אוכלת משום שחל עלה קדושת כהונה ועל כן מאכלת עבדי' ככל כהן המאכיל עבדיו ולזה צריך הילפותא דכל טהור בביתך המובא ברש"י הנ"ל דחל עלה קדושת כהונה וממילא ידעין דגם כשאוכלת בשביל בנה מאכלת עבדי' דנשאר עלי' קדושת כהונה משום בנה."

4. משנה תרומות פרק ו' משנה ב', וז"ל, " בת כהן שנשאת לישראל ואחר כך אכלה תרומה משלמת את הקרן ואינה משלמת את החומש ומיתתה בשרפה, נשאת לאחד מכל הפסולין משלמת קרן וחומש ומיתתה בחנק דברי רבי מאיר וחכמים אומרים זו וזו משלמות את הקרן ואינן משלמות את החומש ומיתתן בשרפה."

5. רמב"ם פרק ז' מהלכות תרומות הלכה י"ח, וז"ל, "בת ישראל שנשאת לכהן והכניסה לו בין עבדי מלוג בין עבדי נכסי צאן ברזל הרי אלו יאכלו, וכן עבדי כהן שקנו עבדים ועבדי אשתו שקנו עבדים יאכלו, שנאמר כי יקנה נפש קנין כספו אפילו קנין הקנין וקנין האוכל מאכיל (אחרים) וקנין שאינו אוכל אינו מאכיל."

6. חינוך מצוה ר"פ, וז"ל, "עבד עברי של כהן אינו אוכל, שהרי אסרה התורה שכיר עולם ושכיר שנים כמו שכתוב [ויקרא כ"ב, י'] תושב כהן ושכיר לא יאכל קדש, אבל עבד כנעני אוכל דקנין כספו הוא. וגם אם קנה העבד עבדים גם הם אוכלים על ידו, משום דכתיב [שם, שם י"א] כי יקנה נפש קנין שיש במשמע שהנפש יעשה קנין, אבל אם העבד השני קנה שלישי אינו אוכל, דכי יקנה הנפש קנין אמר רחמנא ולא קנין הקנין."

ומנחת חינוך שם אות כ"ח, וז"ל,

"קנה שלישי וכו'". ראה זה דבר חדש שחידש המחבר, ולא מצאתי דין זה ברמב"ם, ולא ראיתי גילוי לזה בש"ס, רק הרב המחבר כתב זאת מסברא דנפשיה, ולדידיה אפשר השלישי כזר נחשב.

ונראה לי לחלק לפי סברת הרב המחבר, עיין ש"ס [יבמות שם] שמקשה ועבדי מלוג של אלמנה לכהן גדול לא יאכלו והתניא בברייתא דקנין הקנין נמי אוכל, ומקשים בתוס' למה לא מקשי מסיפא דמתניתין דעבדי מלוג של ישראלית כשרה הנשאת

לכהן דאוכלים דמוכח דקנין הקנין אוכל בתרומה, ומתרצים דמסיפא לא מוכח, דילמא לאו משום קנין הקנין אלא מפני שהם קנין האשה האוכלת ואוכלים מכח האשה, להכי פריך מברייתא דקתני קנינו שקנה קנין א"כ אפילו אינה אוכלת יש להם לאכול, עיי"ש בתוס' ס"ו ע"א ד"ה מנין לכהן. והנה תירוץ א' איתא בש"ס, דקנין שאינו אוכל אינו מאכיל מן התורה, א"כ להך תירוצא הא דמרבי התורה קנין הקנין דוקא בקנין האוכל, חזינן אף דיוכלו לאכול מכח הקנין שלהם מ"מ ריבתה התורה דאין אוכלים רק מכח הקונה הראשון, דהיינו קנין הקנין, ולפי זה קנין השלישי שלא ריבתה התורה, אף דהקנין השני אוכל מ"מ השלישי אינו אוכל כיון דאוכל מכח הראשון, וקנין השלישי לא ריבתה התורה. אבל לפי התירוץ של אמוראי בתראי אף קנין שאינו אוכל מאכיל מן התורה, רק כאן מדרבנן אין

אוכלים משום גזירה, א"כ נוכל לומר מסברא דקנין האוכל מאכיל לא מטעם קנין הקנין אלא מפני קנין הקונה שלו שמאכילו, והא דגילתה התורה דקנין הקנין מאכיל הוא דוקא בקנין שאינו אוכל, דאינו יכול לאכול מכח הקונה שלו, על כן צריך ריבוי דאוכל מחמת קנין הקנין.

אם כן לפי זה בקנין האוכל, דאוכל מחמת הקונה שלו, דזה אינו מריבוי המקרא הזה, א"כ אפילו השלישי או הרביעי אוכלים, דכל אחד אוכל מחמת הקונה שלו בלא ריבוי דקרא, א"כ לא מחמת קנין הקנין אוכל, אבל לתירוץ א', אם כן קנין שאינו אוכל אינו מאכיל מן התורה, רק דהריבוי הוא על קנין האוכל דמאכיל, א"כ אף בקנין האוכל אינו מאכיל השלישי כיון דהשלישי אינו בריבוי כסברת הרב המחבר, כן נראה לענ"ד נכון בעזה"י."

7. זכר יצחק סימן ל"א - מופיע להלן בסוף הרשימה.

8. רש"י ויקרא פרק כ"ב פסוק י"א, וז"ל, "ויליד ביתו. אלו בני השפחות, ואשת כהן אוכלת בתרומה מן המקרא הזה שאף היא קנין כספו, ועוד למד ממקרא אחר (במדבר יח) כל טהור בביתך וגו' בספרי."

9. רש"י קידושין י: ד"ה זו שביאתה מאכילתה, וז"ל, "קס"ד השתא דביאה עושה נישואין כדמפרש ואזיל, ונישאת פשיטא ליה דאכלה דנפקא ליה בספרי מכל טהור בביתך יאכל אותו והך דבן בג בג התם תני לה."

10. תוס' יבמות סח. ד"ה קנין כספו, וז"ל, "ומיהו הא דדרשינן לעיל (דף סו.) בת ישראל לכהן דאכלה בתרומה מקנין כספו דרשא גמורה היא דהא לעיל (דף נו.) דרשינן מהתם פצוע דכא כהן שנשא בת גרים שמאכילה בתרומה, ואע"ג דבפ"ק דקדושין (ד' י: ושם) מיייתי לה מק"ו דבן בג בג ונשואה דריש בספרי מכל טהור בביתך ואית דמפיק לה מאתם וביתכם ההיא דספרי אסמכתא הוא וכמה דרשות יש בגמרא שדורש בתורת כהנים ובספרי מפסוקים אחרים. ומיהו לא יתיישב הא דמיייתי הך אסמכתא דהאי קנין דאחיו הוא התם בפרק אע"פ (כתובות דף נח. ושם) דמיייתי לה על משנה ראשונה דקתני היבם אין מאכיל לפי מה שפירשנו דהיינו דוקא היכא דלא אכלה, דמהך דרשא אפי' אכלה בחיי הבעל לא תאכל בחיי היבם, ואמר רבינו תם דהתם ה"פ, קנין כספו אמר רחמנא שאוכלת בתרומה ורבנן הוא דתקון משנים עשר חדש ולהלן דאוכלת, והאי קנין דאחיו הוא ולא תקון רבנן שתאכל מחמת היבם אלא עד שתבעל אם לא שכבר אכלה בחיי הבעל."

11. קהילות יעקב קידושין סימן ה' סק"א - מופיע להלן בסוף הרשימה.

12. קהילות יעקב יבמות סימן מ' - מופיע להלן בסוף הרשימה.

13. רש"י כתובות נח. ד"ה והאי קנין אחיו הוא, וז"ל, "וכי מייית ליה פקע ליה קנינו, אבל כנסה הרי היא אשתו לכל דבר והכתוב קראה אשתו דכתיב (דברים כה) ולקחה לו לאשה דקנייה בביאה, וכי היכי דקידושי ביאה מאכילין בארוסה דאיתקיש הוויות להדדי כך מאכילין ביבמה."

14. תוס' הרא"ש קידושין ה. ד"ה והאי קנין כספו היא, וז"ל, "כיון שמושל עליה ומשועבדת לו מיקרי קנין כספו אפילו קנאה בשטר ובביאה."

7. זכר יצחק סימן ל"א

ועל אשר כחכתי כביאור דברי הגטרא יבמות דנ"ז
בכשרות מיתוספא בה, כוונתי היתה כשטות דבלא
הברי' לא ידע טעמא דאוכלת בהרות. אי משום דנכללת
בכלל קנין כספו ואז... כשרות, או דמכת כל טהור ואז היא
כתור קדושה, עד שפסט לו מחך ברייתא, דבאמת
מלכד זאת הברייתא לא מצינו במשנה מפורש טעמא
דקנין כספו, דאף דלמשנה ראשונה אכלת גם בארוסה,
חרי רבה סבירא ליה בנדרים דע"ג דטעמא
דמשנה ראשונה הוא משום דבהגעת הזמן הוי כמו
בית אשה גם לגבי נדרים, והוא הדין לענין כל טהור כל
טהור יאכל בביתך, ותירושלמי ביבמית (פ"ט ח"ה) אומר
באמת הטעם דארוסה אינה אוכלת משום דכתיב כל טהור
כביתך יאכלנו, אמנם גם זה אינו דוחק לומר דאחרי
דמדבנן חקנו שלא תאכל כי אם על ידי קנין רחוסה וע"י

חופה שאינה קונה אינה אוכלת כאשר ביאר בארוכה בסוף ספר אבני מילואים בחשובת שיטת החוספות, לדידתו שפיר נוכל לומר דהחקנה היהח שלא תאכל עד שתגיע לזמן שיחוסף בה קדושה. דאם לא כן מה גבול הוא בחוסת, ומפילא בהאשה שגם בחוסת אינה אוכלת מכה קדושה אינה אוכלת. וכן אמרתי באס' לשיטת הרמב"ם, ואיני זוכר אם כתבתי ג"כ את זה במכתבי הראשון או לא כי אין לי העתקה מהמכתב, והוא לרעתי שיטת הירושלמי דיליף מכל סהור, והיינו מדרבנן חרין הוא שלא תאכל עד שתגיע חזמן שתאכל מכה כל סהור, וזהו שיטתו של רבה בנדרים דהמשנה ראשונה ס' דבהנעת חזמן הוי כנשואה לכל דבר, כיון דעומדת לכוא לבית אישה ומיחדת לכך, ותוא מסקו של הרמב"ם, דאף לעצמא דשמא וושקה מכל מקום לאאכלת בהנעת חזמן כרבה דנחלקו במהות הנישואין, ולדידהו כאמת לא נפשטה האיבעא דחראי' רק על דין התורה, ולזה הביא הרמב"ם (פ"ו מהרומות הי"ג) חך דינא דמצוד' דמאכיל רק בבת גרים אף דלחרמב"ם גם גיורת מותרת לעצוה דכא... משום דבגיורת לא אכלת מדרבנן, אבל בבת גרים כיון דבדיעבד סמכינן על זה דלא חצא — א"כ במידי דרבנן גם לכתחלה עבדינן עובדא, וקצרתי בזה יען כי כמרומה כי כבר העירותי מזה במכתבי הראשון ולמה אכפול הדברים, ובגמרא נוכל לומר ג"כ כוונה זו דגם האמוראים סבירא להו דברבנן סמכינן דלא חוג חללה, ותאיבעא היא רק על דין תורה, ולזה נקט רק בת גרים דיהי' נ"מ להלכה למעשה, וזמך שכתב בשם חספר נחלת יהושע, הנח כדבריו ממש מבואר בחשובת אבני מילואים שהארין בזה, דבעבד גם כן כמו כאשה תלוי רק בקנין איסור ותכיא שז' לרברי השטמ"ק כתובות אשר הביא ככודו, וחנה שם נסתפק לפי זה דככל הנך דכופין להוציא אי אוכלת בחרומה כיון דלסכרת זו רק בשביל דכופין אין תעבד אוכל א"כ ח"ג גם באשה, ותקשה לעצמו מאליהנה לכתן גרול דמקשה ביבמות דס"ו דיאכלו בשבילה, וכתב דאפשר לדחות דמקשה להך צד דאוכלת ותמהני עליו דהרי משנה ספורשח היא שם כד"ע דאם נעשה מצוה דכא

משהמית לביאה מסילה מדרבנן, יאח"כ הניח כצ"ע דמנ"ל בנישיאוי ממש, יתמהני דכאן אף בכא עליה איכלת דהא שניה אינה נעשית חללה, כמביאר ברמב"ם בהלכות איסורי ביאה (סי' ה"ח), יכמביאר בגמרא יבמות דפ"ה דהיא כשרה וולרה כשר.

אחרי כן אוכלת, והרי גם שם כופין להוציא, הרי מסורש דבאשה גם אם כופין להוציא אוכלת, ולפי זה יש כאמת לשאול מאי טעמא בעבד בשביל הכפיה אינו אוכל, וכאשה כח"ג אוכלת — אחרי דשניהם אוכלים בשביל קנין האיסור, והיינו יכולים לומר דבאמת מכל סהור יאכל בביחך לא איכפת לן במה דכופין אותי להוציא, דמ"ם כל עוד שהיא בכיהו איכלת, אבל בקנין כסף דהטעם הוא משום שהוא הבעל, כיון דיכול לכופו לא מיקרי בעל כמו שלא מקרי אדון, ואף דקושיה הא"ם בעצמו לא חתישב, דשם לא נוכל לומר דמקשה רק מכה קנין, דשם הרי היא חללה, ושם נצטרך לומר כתירושו של האבני מילואים, ולא תשאר הקושיא כי אם לפי גרסת רש"י ביבמות ד' נ"ו דשם בקידוש אוכלת מכה קנין כספוי, אבל לגירסת החי"ס בבת כהן פיירי שם, ואין כאן קושיא.

וק"י מקום לישב בזה דברי הרמב"ם בהלכות חרומות בפ"ו הכ"ט נשא שניה היא אוכלת ועבדיה אינן זוכלים, והוא פלא דמ"ש עבדיה מהיא עצמה, והרי נחפוך היא דגם היכא שהיא אינה אוכלת ה" סברא בנש' דעבדי' אוכלים, אמנם לפי זה נוכל לומר דבשניה כיון דכופין אותו להוציא אם כן על כרחך דהא דאוכלת אינה מטעם קנין אלא מדין כל סהור בביחך, וסבירא לי' להרמב"ם דרק בקנין שקנה קנין סצינו דאוכל, אבל האוכלת מכה כל סהור בביחך עבדיה אינן אוכלים, דרק קנין כספו של כהן מאכיל לקנינו ולא קנין כסף של אשת כהן האוכלת מצד כל סהור, ויהי' מזה סתירה למה שכתבתי כמרומה לי במכתבי הראשון אליו לישב דעת החינוך שלא יהא נגר הרמב"ם במה שכתב דקנין שלישי אינו אוכל, וכתבתי דלזה ס"ל להרמב"ם דעבדי אשתו שקנו עבדים אוכלים בשביל האשה שאוכלת מכה קדושה, ולפי דברינו הג"ל לא יבוא מקום לזה, ויהי' הכרח דהחינוך חילק באמת על הרמב"ם, אם כי מדקדוק לשונו של הרמב"ם מדה דסבירא כהחינוך וכו' הג"ל, אמנם מיטב שנשמר דוחק כלשון כרי לישב דברי הרמב"ם הג"ל המאמצים, ודברי הכ"מ שם צע"ג שכתב דלכן אכלה ששים דהיא

סימן ה

בענין תושב ושכיר

כתב הרמב"ם ז"ל פ"ו מהרומה האז
 אסור לאכול תרומה שנאמר וכל אז
 לא יאכל קודש אפילו הי' תושב כהן או
 שכיר שנאמר תושב כהן ושכיר לא יאכל
 קודש תושב זה שכיר עולם שכיר זה שכיר
 שנים, ועבד עברי הרי הוא כתושב ושכיר
 ש"ל וכחז הכ"מ ומ"ש רבינו דע"ע הרי
 הוא כתושב ושכיר בחו"כ פי' אמור (אקרא
 דקין כספו אוכל בתרומה) יכול אפילו
 קנה ע"ע ח"ל כסף יאל ע"ע שאינו כסף
 ויש לתמוה דמשמע דקין עולם היינו נרנע
 וקין שנים היינו סהם ע"ע שעתיד ללאת
 בשביעית וכן פירש"י וכיון דילפינן מתושב
 ושכיר שאין שום ע"ע אוכל למה הולך
 בחו"כ למטע שוב ע"ע מכסף, וכן יש
 לתמוה על רבינו שכתב דעבד עברי כתושב
 ושכיר וכרי תושב ושכיר היינו עבד עברי
 עלמו וכו' ומסיק הכסף משנה ושמא י"ל
 דקין קין עולם וקין שנים היינו שהשכיר
 עלמו כפועל על לעולם או על שנים ולא
 שמכר עלמו לע"ע ומשוי"ה אינעריך קרא
 אחרונה דגם ע"ע אינו אוכל אבל קשה
 דנריש קידושין וצ"ס התערבות מצואר
 בגמרא כהדיא דקין עולם היינו נרנע וכו'
 ב"ש צכ"מ. ובדאי דתמוה עובא שבתוי"כ
 עלמו שם לעיל איהא האי צרייחא דתושב
 זה קין עולם שכיר זה קין שנים ואוחה
 צרייחא מפרש הגמרא דקאי אע"ע ממש
 והיכי יליף חו"כ שוב מקרא למטע ע"ע,
 וצ"ע כמ"ש הכ"מ דקין עולם וקין שנים
 האמור צצרייחא אינו ע"ע רק שכיר אלעולם
 ושכיר על שנים וקשה דבגמרא הא מפרש
 קין עולם וקין שנים אע"ע ממש.
 ומש"כ עוד הכ"מ דקין עולם וקין שנים
 מיירי צע"ע ממש אלא דמיירי
 שמתכווה צ"ד ואחי אח"כ החו"כ ללמוד

שגם מוכר עלמו אינו אוכל ע"ש וכן מש"כ
 צאצ"מ בתשובותיו סי' י"ז דאדרבא תושב
 ושכיר ממטע מוכר עלמו ונרנע וקרא יתירא
 אהי ללמד שגם מתכווה צ"ד אינו אוכל
 ע"ש עטמו כ"ז דחוק מאוד מדקאמר החו"כ
 וכן הרמב"ם ז"ל סהם ע"ע הוא כתושב
 ושכיר ולא הזכירו צצרייחא וצברמב"ם ז"ל
 אינו ע"ע ודאי משמע דעד השתא לא מיירי
 כלל צע"ע וכדברי הכ"מ הראשונים וקשה
 דזה ללא כסוגיות דקדושין וצנח"ס דמצואר
 דעיקר קרא דתושב ושכיר מיירי צע"ע.
 ונלענ"ד צה דהנה צהא דבת ישראל
 הנשואה לכהן אוכלת בתרומה
 איכא שני ילפותות דצקדושין ד"ה אמר
 עולא דבר חורה ארוסה בת ישראל אוכלת
 בתרומה שנאמר וכהן כי יקנה נפש קין
 כספו והאי קין קין כספו הוא כו' וכש"כ
 נשואה דהוי קין קין כספו ואוכלת מדין קין
 כספו וכן מצואר ר"ש אלמנה לכה"ג דאשתו
 הוי קין קין כספו ע"ש, אכן צספרי קורח
 איחרצי אשתו הנשואה מקרא דכל עהור
 צציתך יאכל הוצא צפירש"י ז"ל קדושין ד"י
 ע"צ ד"ה זו שציהאה מאכילהה וכו' וקשה
 למ"ל חרי ילפותות לאשת כהן שהאכל
 בתרומה וצשלמא צקרא דכל עהור צציתך
 לא סגי דמהאי קרא דצציתך לא נוכל ללמוד
 אלא נשואה וכעין דאמרינן צפ"ק דיומא כמה
 דלא כנים לה לאו ביתו היא וכן מצואר
 צקדושין ד"י דאינעריך ללמוד ארוסה מק"ו
 דשפחה ולענין נשואה פשיעה לי' מקרא
 דכל עהור צציתך כדפירש"י ז"ל שם וכן
 מצואר צירושלמי פ"ה דכהובות ה"ד דמקרא
 דכל עהור צציתך לא משמע אלא נשואה
 ודריש מהכא למטע ארוסה ע"ש (אכן
 צספרי קורח אפסוק דכל עהור צציתך דריש
 מקרא יתירא לרבות ארוסה וזה שלא כדרך
 הצבלי והירושלמי וכנ"ל) ומשוי"ה לענין
 ארוסה אינעריך שפיר למילף מקרא דקין
 כספו וכן לענין דין קין שקנה קין שלא
 נאמר אלא צצי קין כספו אינעריך למילף

אשת כהן מקרא דקנין כספו ע"ש צפ"א
אלמנה לכה"ג, אבל קשה איפכה דמאחר
דאפילו ארוסה נלמד מקרא דקנין כספו למה
איצטרך שוב ללמוד נשואה לכהן מקרא דכל
טבור צביחך. וכבר עמדו צדקה תוס' יצמות
דס"ה ד"ה (בעמוד הקודם) קנין כספו
וכתבו דהאי ילפותא דספרי מכל טבור
צביחך אסתמכה בעלמא הוא ע"ש אכן
מפירש"י ז"ל בדף יו"ד משמע דרשה גמורה
היא דהא כל הסוגיא דהתם עד אוקימתא
דרבינא לענין דאורייתא היא וכן פרש"י
בחומש פ' אמור אקרא דקנין כספו דאיכה
חרי ילפותא לבה ישראל הנשואה לכהן
היינו קרא דקנין כספו וקרא דכל טבור
צביחך.

וגראה צדקה דעיקר קרא דכל טבור צביחך
יאכל קאי על חזק ושוק וזיכורים
דכתיב התם ואחא קרא ללמד אשת כהן
אוכלת מכוחו חזק ושוק וזיכורים דהא
צפרשה אמור לא כתיב אלא חרומה, ואע"פ
שצפרשה קורח כתיב נמי חרומה מ"מ הקרא
דכל טבור צביחך לא הולך אלא משום
חזק ושוק וזיכורים. ויאל לנו לפ"ז דארוסה
לא תאכל בחזק ושוק כיון דלא נלמד אלא
מקרא דכל טבור צביחך ח"א אלא בנשואה
דקרו"י צביחך וכן כתב האור שמה פ"ז
מתרומות כ"ג דזכו פירוש הא דקאמר
הירושלמי פ' הערל ה"ז דבה ישראל הנשואה
לכהן אינה אוכלת בחזק ושוק לריו"ה אשר
חמוה מאוד דאע"פ פליג ריו"ה אמתניתין
דפרק אהבו מקומן דתנן המורס מהם
כיו"צ אלא שנאכל לכהנים לנשיהם לצניהם
ולעבדיהם, ומפרש הא"ש דקאי ריו"ה
אארוסה דבארוסה סובר דאינה אוכלת
בחזק ושוק משום דלא כתיב גבי חזק ושוק
קנין כספו אלא כל טבור צביחך דמשמע
דוקא נשואה ע"ש בא"ש ונראה דגם מד"א
התם אוכלת בחזק ושוק והיינו ארוסה
לפירוש הא"ש, זהו משום דאית ליה ילפותא
שדן חזק ושוק כדן חרומה, אבל עכ"פ

הא מיכה לכו"ע דעיקר קרא דכל טבור
צביחך איצטרך משום חזק ושוק דלא כתיב
צפרשה אמור גבי קרא דקנין כספו וכמש"ת.
המתבאר עכ"פ מכ"ז דאיכה חרי קרא
לאשת כהן שהאכל בחרומה היינו קרא דקנין
כספו וקרא דכל טבור צביחך.

וגראה דלפוס מאי דמשמע מהחוי"כ דקרא
דחושב ושכיר איצטרך למטע פושב
שכירו של כהן שאינו אוכל חרומה וכדברי
הכ"מ, אין זה משום דה"א דפועל של כהן
מקרי קנין כספו דהא ודאי שפועל אינו
קנוי לו רק משועבד לו למלאכתו ויכול לחזור
בו בכל שעה שירצה וכן מהני מחילת
הבעלים לפועל באמירה בעלמא כמבואר
בש"ע ח"מ סוס"י של"ג ומוכח דפועל אין
גופו קנוי דהא בקידושין דע"ז מבואר דלא
מהני מחילת הרב לע"ע משום דע"ע גופו
קנוי (והא דמבואר צ"מ דף י' דיד פועל
כיד צע"כ לענין לקנות לו מציאה ע"ש
היינו משום דמשועבד לו למלאכתו ולא משום
שקנוי לו קנין בגופו) וכיון דפועל אין גופו
קנוי פשיטא דאינו בכלל קנין כספו האמור
בחורה והא דאיצטרך קרא דחושב ושכיר
למעטו מדין חרומה היינו משום דכוכ ס"ד
שיאכל מקרא דכל טבור צביחך שכיון
שמזונותיו על כהן והוא מכלל בני ביתו
ה"א דמקרי טבור צביחך, וקמ"ל קרא דלא
איחרבי מכל טבור צביחך פועל שאין גופו
קנוי לכהן, וכל זה בפועל שכיר בעלמא אבל
אכתי ה"א דעבד עברי אוכל מדין קנין
כספו שהרי גופו קנוי לצע"כ ומש"ה
איצטרך קרא דכספו למטע ע"ע אע"פ
שהוא קנינו של כהן מ"מ לא מקרי כספו.
אכן מהאי קרא דכספו לחוד אכתי ה"א
שע"ע אוכל דהכי שאינו בכלל קנין כספו
מכל מקום אכתי ס"ד שיאכל מדין כל טבור
צביחך כיון שעכ"פ הוא מצני ביתו של כהן
ומזונותיו עליו, אלא דזה ילפינן לה מקרא
דחושב ושכיר לא יאכל דחזין מזה שמי
שאינו בכלל קנין כספו אינו נכלל גם כן

ומתבאר לפ"ז דהא דע"ע אינו אוכל
לריבין לשני ולפוחות היינו מקרא
דכספו נלמד שאינו צהיחר דקנין כספו
ומקרא דחושב ושכיר נלמד שאינו בכלל
היחר דכל טהור צביחך ושפיר מחפרש
דברי הת"כ והרמב"ם ז"ל דקרא דחושב
ושכיר מלמד על פועל שאינו ע"ע דע"ע
אכתי כ"ד שיאכל מדין קנין כספו ואילריך
זה קרא אחרינא למטעו מדין קנין כספו,
ומ"מ שפיר מפרש בגמרא דקידושין דרשה
דחושב ושכיר למטע ע"ע ממש וכיינו לבחר
דכבר איחמעט ע"ע מקרא שאינו בכלל קנין
כספו הדר הו"ל הע"ע ככל פועל של כהן
וכרי אפילו בפועל הו"א דאוכל אי לאו
קרא דחושב ושכיר וא"כ לריך ללמוד מהאי
קרא דחושב ושכיר למטע ע"ע כמו לשאר
פועל שאינו אוכל מדין כל טהור צביחך
ומש"ה מפרש בגמרא קנין עולם דכיינו
נר"ע וחדא מתרי נקט דכ"ה פועל שהשכיר
עלמו אלעולם איחמעט מהאי קרא דחושב
וכמשנ"ח.

12. קהילות יעקב יבמות סימן מ'

יבמות י"ז צעה מניני ריו"ח מרי אושטיא פלוע דכה כהן שנשא צה גרים מכו שיאכילנה תרומה כו' אי לרי יכודא צין בקדושתה קאי [שמזכר על פסולת לכהן] צין לאו בקדושתה קאי לא אכלה דאי בקדושתה קאי אסורה לו מדון כהונה דכה ר' יהודה סבר צה גרים אסורות לכהן וא"כ נתחללה צביאתו ונאסרה בתרומה ואי לאו בקדושתה קאי אסורה לו עכ"פ מדון פלו"ד דכה ר"י סבר קהל גרים איקרי קהל וממילא נתחללה צביאתו וצתוסי ד"ה ואי הקשו, דמשמע דאי לאו בקדושתה קאי דלא איפסלה מחמת איסור כהונה, אינה נפסלה מהרומה אלא מלד ציאת פלו"ד, וברי אפילו לא נצטלה לריכה להיות אסורה בתרומה לרי' דבת גר זכר כבת חלל זכר והויא חללה גמורה עיי"ש צתוסי ואפילו אי קהל גרים לא איקרי קהל וליכא צביאתו איסור פלו"ד מ"מ הא חללה אסורה בתרומה.

וראיתי בקרן אורה כאן שהקשה מ"ל להתוסי דחללה אסורה בתרומה אפי' כשהיא קנינו של כהן וברי אילו לא היתה אסורה לו לא גרעה חללה זו מעבדו ושפחתו שאוכלין מדון קנין כספו. ולא אשכחן דחללה אסורה בתרומה אלא שלא תאכל מכה עלמה שהיא צה כהן, ושורר צערוך לנר כאן שהקשה ג"כ למה לא תאכל חללה מדון קנין כספו של כהן כעבדו ושפחתו, דברמנצ"ס ז"ל פרק ו' מתרומות ה"ז כחצ ח"ל שאם היצעל לאסור לה ותיעשה זונה או חללה כו' ה"ז אסורה לאכול בתרומה לעולם כדין כל חלל שהחלל כזר לכל דבר עכ"ל ומשמע דפסול חללות מדון זרות הוא וא"כ כשהיא נשואה לכהן שאפילו זרה הנשואה לכהן אוכלת כיון

שהיא קנין כספו, גם חללה שדינה כזרה ראוי שתאכל בתרומה עכ"ד ז"ל וע"ש צעל"ג. **ולכאורה** חין הכנה כולל לקושייתו, דאי ס"ד דחללה אוכלת מדון קנין כספו, א"כ אפי' כשהיא אסורה לו למה לא תאכל, וברי זה מצוהר בכל סוגיין דצתאסורה לו אינה אוכלת וצמתנה לא נחלקו אלא במשחמרת לציאה פסולה אצנ בצבעלה ממש לכר"ע נאסרה בתרומה והיינו משום שנתחללה כדפרש"י ז"ל צמתנה ולקמן ר"פ הערל תנן דפלו"ד נשיבן לא יאכלו צשידעה היינו שנצטלה, וברי' שבעה תנן דנסתרה אסורה לציאה ואסורה לאכול בתרומה והיינו משום דהויא ספק שמה זינתה ורחמנא עבדי ספק כודאי דכתוב ג' פעמים ונעמאה אי לצעל כו' ואי לתרומה, ומכ"ז מצוהר דצנתחללה אסורה לאכול אפי' מדון קנינו של כהן, ואם כוונה האחרונים ז"ל הוא דשאני היכא דאסורה לו דלא לא מחשבא קנינו גמור כיון דלמיפק קאי, ז"א דכה הם ר"פ הערל מצוהר דפלו"ד אשתו אוכלת בתרומה אם לא ידעה משנעשה פלו"ד [דלא נתחללה עדיין] אע"פ שאסורה לו ולמיפק קאי דמ"מ מחשבא קנין כספו וכ"מ ר"פ אלמנה לכה"ג דנשותיבן מחשבדי קנין כספו לענין דעבדי מלוג בוי קנין של קנין ע"ש וע"כ הא דצנצטלה אינה אוכלת מכה צעלה הוא משום שנתחללה ומצוהר דחללה אינה אוכלת אפילו מדון קנין כספו של כהן.

ונראה כוונתו ז"ל דהיכא שאסורה לצעלה ודאי אסורה בתרומה דלא עדיפא ממשחמרת לציאה פסולה דאינה אוכלת לר"מ [חה מדרבנן כמש"כ התוסי י"ז ע"כ ד"ה רב אמר] ועד כאן לא פליגי ר"א ור"ש דמשחמרת לצ"פ אוכלת אלא צבה כהן דאינה מפסדת בוחה, אכל צה ישראל אלמנה לכה"ג גרו"ח לכהן הדיוט לכר"ע אינה אוכלת מכה צעלה הפסול אפילו רק צמשחמרת לציאה פסולה, שכן הדין לפי פירוש ראשון שפירש"י

ז"ל והסכימו התוסי צמתנה ד"ה מן האירוסין שכן עיקר ע"ש, וממילא כ"ג חללה דהו"ל זרה וכנה ישראל דמו שפיר לכר"ע אינה אוכלת והיינו מדרבנן ואפילו נעשה פלו"ד אח"כ דליה צה משום משחמרת לצ"פ כיון שכבר אכלה, מ"מ צנצטלה ממש החמירו, וכ"ז כשאסורה לו, אכל היכא שהיא מותרת לו כגון פלו"ד כהן למד"א לאו בקדושתה והאשה צה גרים למד"א קהל גרים לא איקרי קהל שפיר יש לדון דמותרת בתרומה דלא גרעה מעבדו ושפחתו הכנענים.

אכן נלענ"ד להוכיח דחללה אינה אוכלת מדאורייתא אפי' מדון קנין כספו של כהן, מר"פ אלמנה לכה"ג דהן אלמנה לכה"ג כו' עבדי מלוג לא יאכלו בתרומה ואקשינן דליכוי כקנין שקנה קנין ומשני רבינא קנין האוכל מאכיל ושאינו אוכל אינו מאכיל ומצוהר דהאשה עלמה ודאי אינה אוכלת דמכ"ע אינה מאכלת לפי שאינה אוכלת והיינו מדאורייתא דלרבינא גם עבדי אינם אוכלים מדאורייתא דלקמן שם צסוגיא רבא פליג לרבינא וקאמר מדאורייתא מוכל אכלי [דסובר דגם קנין שאינו אוכל מאכיל] ורבנן הוא דגזרו עלי' כו' ע"ש ומוכח עכ"פ דהיא עלמה לכר"ע אינה אוכלת מדאורייתא חה ראי' צורה לענ"ד, והטעם צזה דלא רק משום שהללה נעשית זרה נפסלה מהרומה [דלח' ה"י מהני כשנעשית קנינו של כהן] אלא פסול הגוף הוא שגוף החלל אסור בתרומה כערל ועמא ונלמד מקרא דוצה כהן כו' תהי' לאיש זר [היינו שנצטלה לפסול לה ונתחללה] היא צתרותה הקדשים לא תאכל.

ונראה עוד ראי' עלומה לה מלקמן דס"ח צ' דילפינן מקרא דעמוני ומואבי כו' שבאו על כהנת לוי וישראלית שפסולה לתרומה, ולענין שפסולה לכהונה ילפינן מק"ץ דגרושה ומה גרושה שמתרת בתרומה אסורה לכהונה, זו שנצטלה לפסול ונתחללה

שאסורה בתרומה לא כ"ש שאסורה לכהונה, והשתא את"ל דכל פסול דאשה שנתחללה הוא משום שנעשית זרה [ואפילו בשביל צנה אינה אוכלת משום דכל היתרח דצן מאכיל הוא משום דמשוי לה נד כהונה וצנעעלה לפסול היא זרה גמורה לעולם] א"כ מה ק"ו איכא מזה שאסורה לכהונה והרי כל זרה אסורה בתרומה ומוותרת לכהונה, וגרושה דאסורה בתרומה שאני דהא ודאי דגרושה צת כהן לא מהשצא זרה דהא אוכלת בתרומה, וגם מלד זרות הא אין איסור לכהן לישא זרה אלא גרושה פסול הגוף הוא לכהונה ולא לתרומה, אצל ענין זרות הלא הוא איפכא דלכהן שרי ולתרומה אסורה וה"ה חללה את"ל דכל פסול שלה הוא משום זרות אע"כ מוכח מכאן דגם חללה אית צה פסול הגוף לתרומה [מלמד דין זרות] ושפיר אית צה פסול הגוף לתרומה ולכן דברי תוס' מוכרחים דלפ"ז ודאי אפילו מדין קנין כספו של כהן א"א שתאכל כדון ערל ועמא שאינס אוכלין אפילו מדין קנין כספו של כהן ללא עדיפי עצדים ערלים ועמאים מרצו הכהן שאינו אוכל כשהוא ערל ועמא וא"ל לזה שום ראי' כמוצן [וכן מצואר להדיא כתובות י"ח צ' דנותן לה מחלה חולין בשביל ימי עומאתה וכ"מ בכ"ד וא"ל לפנים] וה"ה פסול חללות לפמשגי"ת שהוא פסול הגוף פשיטא דאפילו מדין קנין כספו של כהן אינה אוכלת בתרומה.

אכן נראה שגם זה אמת דע"י חללות נעשית זרה ומסתלק ממנה דין כהונה גמרי דצדק ע"ד ע"צ אמרינן חללה לאו דרעו דאחרן הוא [ומשו"ה לא שייך לומר דתרומה אינו שום דזרעו של אחרן משום דליתיה בחללה] וצנעורות דמ"ז אי מצואר דכהנת שנתעצרה מנכרי צנה חייב צפדה"צ בידות את עצמו ולא מיפטר כדון נולד הבהנת או לוי משום דכיון דנצעלה לה מנכרי נתחללה והויא לה זרה, וכן הוכיח בראיות אלו המלי"מ בספרו פרשת דרכים

צדק מלותיך [הוצא צמ"ח מלוח רפ"ג] שחללה נעשית זרה לכל דבר. ונראה עוד ראי' צרורה לזה דאילו לא נעשית זרה ע"י חללות ורק מדין פסול הגוף נאסרה בתרומה כמו ערל ועמא ה"י הדין נותן שעצדי ושפחותי של החללה יאכלו בתרומה כדתנן הערל וכל הטמאים לא יאכלו בתרומה נשיהן ועצדיהם אוכלין בתרומה והרי זה גמרא מפורשת דחללה אינה מאכילה את עצדי בתרומה עיין ר"פ אלמנה לכהן גדול דמפרש רב אשי הא דאלמנה לכה"ג כו' לא יאכלו עצדי מלוג בתרומה [ולא שרינן להו מדין קנין שקנה קנין] הוא משום גזירה שמתאכיל לאחר מיתה [היינו לאחר מיתת בעלה] ועיקר הגזירה הוא משום כהנת שתאמר השתא הדרה לקמייתא ע"ש בגמרא ומצואר להדיא דחללה אינה מאכלת עצדי ושפחותי והיינו ע"כ מטעם דהו"ל זרה דאי משום פסול הגוף צלמד אינה אוכלת מ"ש מערל ועמא דנשיהן ועצדיהן יאכלו.

המתבאר מכל הנ"ל דאיכא תרי דינים בחללות שמחמתן אסורה בתרומה, משום פסול הגוף, ומשום זרות, ותרווייהו לריכוי, דמלד זרות היתה יכולה לאכול כשהיא קנין כספו דכהן כמו כל צת ישראל הנשואה לכהן ומשום פסול הגוף אסורה, ואי משום פסול הגוף לחוד צלל טעמא דזרות היתה יכולה להאכיל עצדי ושפחותי, ומשום שנעשית זרה אינה מאכלת אותן וכמשנ"ת. ועל פי זה אתי שפיר מש"כ הרמב"ם ז"ל פ"ו דתרומות ה"ז הנ"ל טעמא דנתחללה אסורה בתרומה כחלל שהחלל כזר לכל דבר, אע"פ שהוכחנו דאית צה פסול הגוף [מלמד זה שהיא כזרה] מ"מ כתב הרמב"ם ז"ל טעם זה שהיא כזרה לרמז על דין זה שאינה מאכלת עצדי ושפחותי [דלעטם פסול הגוף צלל דין זרות היתה יכולה להאכיל וכמשנ"ת] ודין זה דאית צה נמי פסול הגוף שמה"ע אינה אוכלת אפילו

כשהיא קנין כספו של כהן רמזה הרמז"ס ז"ל כאן במש"כ ה"ז אסורה לאכול בתרומה "לטולס" והיינו אפי' אי הנשא לכהן או יבא לה בן מכהן לא תאכל מכה בעלה או בנה [ובכלל זה אפילו לכשיזויר גוונא שהיא מותרת לכהן בעלה דמ"מ אינה אוכלת מחמת פסול חללות דהא "לטולס" קאמר] מלבד מה שביאר דין זה בפ"ב מתרומות ה"ג.

ואכתי נריך לזרורי כיון דחללה אינה אוכלת אפילו מדין קנין כספו של כהן כמשנ"ת בזריות א"כ לר' יהודה דגירות הויה חללה גמורה כמש"כ התוס' כאן לכאורה ה"ג שפחה הוי חללה גמורה דלא עדיפא מגירות וכל הילפותא דר"י לענין גירות בקדושין ע"ה אי מה חלל שצא מטפה כשרה כ"י הא שייך נמי בשפחה, וא"כ לר"י האיך אוכלין עבדים ושפחות מדין קנין כספו הא בפסול חללות לא מהני קנין כספו להאכיל כמשנ"ת, ונראה דזה מתיישב ע"פ דברי התוס' דף ס"א ע"א ד"ה אין זונה שהעלו דאע"פ דגירות מחשבת זונה מדאורייתא מ"מ צעודה בגיותה אין זה איסור זונה דלא קרינן בה לא יקה ולא יחלל דלאו בת קיחה היא וגם ל"ש חילול זרעו דאין הזרע מתייחס אחריו כלל וגם רבא מודה לדרשה זו [אלא דהיכא שזינתה בפועל הו"ל זונה דיליף מזונה ישראלית] וא"כ ה"ג בשפחה לא נעשית זונה משום דלא קרינן בה לא יקה ולא יחלל דהא לא תפסי בה קדושין והולד כמותה לכל דבר וממילא ה"ג מה"ט לית בה בשפחה תורת חללות דהא מקרא דלא יקה ולא יחלל נלמד ד"ז כמש"כ התוס' והאי קרא בדין חללות מיירי. [והא דמצואר בקדושין דכ"א דע"ע כהן אסור בשפחה הוא מקרא דבתולת מזרע צ"י עיין ק"א].

ואמנם יש לפרש שאין כוונת התוס' דכל היבא דלא קרינן לא יקה ולא יחלל אז לא נתפס בה שם זונה וחללה כלל

[דליהוי נמי מותרת בתרומה] אלא כוונת התוס' דכל היבא דלא קרינן בה לא יקה ולא יחלל אין הצועל מזוהר עלי' בלאו זה, דלא אסרה תורה אלא זונה וחללה שהיא בת קיחה ושייך בה חילול זרעו, ועכ"פ הא מיבא דתורת זונה וחללה אית בה גם בגיותה וא"כ לענין תרומה שפיר ראוי לומר שאסורה בדין חלל, אבל אין זה מוכרח דיליף שפיר כוונת התוס' דכל היבא דלא קרינן בה לא יקה ולא יחלל לא חל עלי' שם ותורת זונה וחללה כלל, וכ"מ קצת דהא העלו התוס' הא דבזינתה בפועל הויה זונה לרבא גם בגיותה משום דיליף מישראלית, והשתא אס"ד דגם בגיותה נתפס עליה שם זונה וחללה לכאורה שוב אפשר ללמוד מישראלית דכל היבא דנקראת זונה אסורה לו מדאורייתא אע"כ דמקרא דלא יקה ולא יחלל נלמד שלא נתפס בה שם זונה כלל, ויש לדחות ולפלפל בכ"ז.